

Δεύτερον, η απονομή της ιδιότητας του κατ' ανάθεση κυρίου του έργου αποκλειστικά στα νομικά πρόσωπα που απαριθμούνται στο άρθρο 4 του νόμου της 12ης Ιουλίου 1985, που αφορά τον κύριο δημοσίου έργου και τις σχέσεις με ιδιώτες αναδόχους, όπως τροποποιήθηκε, αποτελεί περιορισμό της αρχής της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών. Ο περιορισμός αυτός δεν μπορεί να δικαιολογηθεί με βάση το άρθρο 45, καθόσον οι αναθέσεις δεν περιλαμβάνουν, ούτε ευκαιρικά, την άσκηση δημόσιας εξουσίας, ούτε με βάση το άρθρο 46, καθώς στην προκειμένη περίπτωση δεν μπορεί να γίνει επίκληση λόγων δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας.

(¹) Οδηγία 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 18ης Ιουνίου, για τον συντονισμό των διαδικασιών αναθέσεως δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών (ΕΕ L 209, της 24.7.1992, σ. 1).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του μεγάλου δουκάτου του Λουξεμβούργου, που ασκήθηκε στις 18 Ιουνίου 2003

(Υπόθεση C-266/03)

(2003/C 200/28)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την C. Schmidt και τον W. Wils, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 18 Ιουνίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του μεγάλου δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει, βάσει του άρθρου 226, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ότι το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 10 ΕΚ καθώς και από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3921/91 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1991, για τον καθορισμό των όρων αποδοχής των μεταφορέων, των μη εγκατεστημένων σε κράτος μέλος, στις εθνικές πλωτές μεταφορές επιβατών ή εμπορευμάτων (¹), και του κανονισμού 1356/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996, σχετικά με τους κοινούς κανόνες που εφαρμόζονται στις μεταφορές εμπορευμάτων ή προσώπων μέσω εσωτερικών πλωτών οδών μεταξύ των κρατών μελών, ενόψει της καθιερώσεως στις μεταφορές αυτές της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (²), επειδή κατ' ιδίαν διαπραγματεύτηκε, συνήψε, επικύρωσε, έδωσε σε εφαρμογή και αρνήθηκε να καταγγείλει τις διμερείς συμφωνίες περί ποτάμιας ναυσιπλοΐας με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Τσεχίας και της Σλοβακίας, τη Ρουμανία και την Πολωνία.
2. Να καταδικάσει το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- Το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου παραβίασε την αποκλειστική αρμοδιότητα της Κοινότητας κατά την έννοια της νομολογίας AETR (απόφαση της 31ης Μαρτίου 1971, υπόθεση 22/79), επειδή διαπραγματεύτηκε, συνήψε, επικύρωσε και έδωσε σε εφαρμογή τις διμερείς συμφωνίες περί

ποτάμιας ναυσιπλοΐας με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Τσεχίας και της Σλοβακίας, τη Ρουμανία και την Πολωνία, οι οποίες επηρεάζουν τους κοινοτικούς κανόνες που θεσπίστηκαν από την Κοινότητα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3921/91 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1991, για τον καθορισμό των προϋποθέσεως προσβάσεως των μεταφορέων, των μη εγκατεστημένων σε κράτος μέλος, στις εθνικές πλωτές μεταφορές επιβατών ή εμπορευμάτων. Πράγματι, το άρθρο 7 των εν λόγω συμφωνιών επιτρέπει την κατόπιν ειδικής εγκρίσεως πρόσβαση των μεταφορέων από τις χώρες αυτές στις εσωτερικές μεταφορές (καμποτάζ) του Λουξεμβούργου.

- Το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 10 ΕΚ, επειδή διαπραγματεύτηκε, συνήψε, επικύρωσε και έδωσε σε εφαρμογή τις εν λόγω διμερείς συμφωνίες, μετά την ανάθεση εντολής από το Συμβούλιο στην Επιτροπή, για τη διαπραγμάτευση συμφωνίας μεταξύ αφενός της ΕΟΚ και αφετέρου της Πολωνίας και των χωρών μελών της σύμβασης του Δουνάβιου (Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία, Βουλγαρία, πρώην ΕΣΣΔ, πρώην Γιουγκοσλαβία και Αυστρία).
- Οι διμερείς συμφωνίες που συνήψε το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου αντιβαίνουν στον κανονισμό 1356/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996, σχετικά με τους κοινούς κανόνες που εφαρμόζονται στις μεταφορές εμπορευμάτων ή επιβατών μέσω εσωτερικών πλωτών οδών μεταξύ των κρατών μελών, ενόψει της υλοποιήσεως της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών στις μεταφορές αυτές. Πράγματι, οι πλοηγοί και οι επιχειρήσεις ναυσιπλοΐας της Πολωνίας, της Ρουμανίας, της Τσεχίας και της Σλοβακίας, μπορούν, βάσει των εν λόγω διμερών συμφωνιών, να λάβουν έγκριση για την πραγματοποίηση μεταφορών μεταξύ του Λουξεμβούργου και άλλων κρατών μελών, χωρίς να πληρούν τις προϋποθέσεις που θέτει ο κανονισμός αυτός.

(¹) ΕΕ L 373 της 31.12.1991, σ. 1.

(²) ΕΕ L 175, της 13.7.1996, σ. 7.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour d'appel του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, έβδομο πολιτικό τμήμα, με απόφαση της 18ης Ιουνίου 2003 στην υπόθεση Administration de l'enregistrement et des domaines και Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου κατά Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL

(Υπόθεση C-269/03)

(2003/C 200/29)

Με απόφαση της 18ης Ιουνίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Ιουνίου 2003, το Cour d'appel του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, έβδομο πολιτικό τμήμα, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Administration de l'enregistrement et des domaines και Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου και Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Επιτρέπεται το άρθρο 13, τίτλος Γ, εδάφιο 1ο, σημείο α', της έκτης οδηγίας του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 (77/388/ΕΟΚ) περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση⁽¹⁾, σε ένα κράτος μέλος που έκανε χρήση της ευχέρειας να παράσχει στους υποκειμένους στο φόρο το δικαίωμα επιλογής για τη φορολόγηση της παραχώρησης και εκμίσθωσης ακινήτων, να εξαρτά την έκπτωση του ΦΠΑ επί των εισροών από προηγούμενη έγκριση της διοίκησης, χωρίς η έγκριση να έχει αναδρομική ισχύ;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 23 Ιουνίου 2003

(Υπόθεση C-270/03)

(2003/C 200/30)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Luca Visaggio και Roberto Amorosi, άσκησε στις 23 Ιουνίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, επιτρέποντας στις επιχειρήσεις, δυνάμει του άρθρου 30, παράγραφος 4, του νομοθετικού διατάγματος 22, της 5ης Φεβρουαρίου 1997, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 426, της 9ης Δεκεμβρίου 1998, να προβαίνουν στη συλλογή και στη μεταφορά των μη επικίνδυνων αποβλήτων τους, σαν να επρόκειτο για τακτική και κανονική δραστηριότητά τους και χωρίς να υπέχουν υποχρέωση εγγραφής στο εθνικό μητρώο των επιχειρήσεων που παρέχουν υπηρεσίες διαθέσεως αποβλήτων, καθώς επίσης και να μεταφέρουν τα επικίνδυνα απόβλητά τους σε ποσότητες μη υπερβαίνουσες τα 30 χιλιόγραμμα και τα 30 λίτρα ημερησίως, χωρίς να υπέχουν υποχρέωση εγγραφής τους στο προαναφερθέν μητρώο, παρέβη τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 12 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, περί των στερεών αποβλήτων⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ⁽²⁾,
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Όσον αφορά τα μη επικίνδυνα απόβλητα, το άρθρο 30, παράγραφος 4, του ανωτέρω νομοθετικού διατάγματος απαλλάσσει ρητά τον επιχειρηματία που προβαίνει ο ίδιος στη συλλογή και μεταφορά μη επικίνδυνων αποβλήτων στο πλαίσιο της ειδικής επαγγελματικής δραστηριότητάς του από την υποχρέωση εγγραφής στο εθνικό μητρώο των επιχειρήσεων που παρέχουν υπηρεσίες διαθέσεως αποβλήτων.

Όσον αφορά, αντίθετα, τα επικίνδυνα απόβλητα των οποίων η μεταφορά πραγματοποιείται απευθείας από αυτούς που τα παράγουν, η ίδια διάταξη του ιταλικού διατάγματος προβλέπει άλλη μία εξαίρεση από την υποχρέωση εγγραφής στο εν λόγω μητρώο, και συγκεκριμένα υπέρ των επιχειρήσεων που μεταφέρουν απόβλητα σε ποσότητες μη υπερβαίνουσες τα 30 χιλιόγραμμα ή τα 30 λίτρα ημερησίως.

Σε τελική ανάλυση, η υποχρέωση αυτή ισχύει μόνο αφενός για τις περιπτώσεις συλλογής και μεταφοράς επικίνδυνων αποβλήτων, εφόσον δεν πρόκειται για απόβλητα που συλλέγονται και μεταφέρονται από τον ίδιο τον παραγωγό τους και εφόσον η ποσότητά τους δεν υπερβαίνει κάποιο ημερήσιο όριο, και αφετέρου για τις περιπτώσεις συλλογής και μεταφοράς μη επικίνδυνων αποβλήτων για λογαριασμό τρίτων.

Τούτο αντιβαίνει κατάφωρα στην οδηγία. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 12 της εν λόγω οδηγίας, όλες ανεξαιρέτως οι επιχειρήσεις που ασχολούνται επαγγελματικά με τη συλλογή ή τη μεταφορά οποιουδήποτε είδους αποβλήτων, είτε δηλαδή επικίνδυνων είτε μη επικίνδυνων, καταχωρούνται σε σχετικό μητρώο των αρμόδιων αρχών, εφόσον δεν υπόκεινται σε έγκριση.

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86.

(²) ΕΕ L 78, σ. 32.

Προσφυγή της Ιρλανδίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 16 Ιουνίου 2003

(Υπόθεση C-271/03)

(2003/C 200/31)

Η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από τον D. J. O'Hagan, επικουρούμενο από τους P. Gallagher SC, P. McGarry, δικηγόρο και J. Buttimore του γραφείου του Attorney General, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 21 Ιουνίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- a) να δεχθεί τύποις την προσφυγή,
- β) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C (2003) 1084, περί μειώσεως της ενισχύσεως που χορηγείται από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως (στο εξής «ΕΤΠΑ») στο ολοκληρωμένο πρόγραμμα ενισχύσεων για τον τουρισμό και την ανάπτυξη στον ιδιωτικό τομέα στην Ιρλανδία, επιχειρησιακό πρόγραμμα για τον τουρισμό (1989-1993), υποπρόγραμμα 2, σύμφωνα με την απόφαση της Επιτροπής C 89 (2258/7) της 21ης Δεκεμβρίου 1989,
- γ) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.